

El Congost

Redacció i Administració
Aving. Francesc Macià, 4

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL

Any I

La Garriga, 7 maig 1933

Núm. 6

Suscripció: Un any, 6 pts.
Número solt, 20 cèntims

Els drets proletaris

Per paradoxal que sembli, nosaltres, al revés de la majoria de ciutadans, en "acabar" una vaga ens trobem envaïts per una impressió d'angoixa i de tristesa. I és que l'"acabament" d'una vaga no vol dir sempre "solució", perquè solució comporta acord, comporta harmonia i l'harmonia no és pas companya de l'acabament de la vaga, quan en aquesta no hi ha acord, quan s'acaba amb uns "vençuts". I el vençut congria sempre dintre seu l'instint de "revengeja".

La nostra tristor per l'acabament d'una vaga encara s'agreuja, quan veiem que el gaudi de molts no deriva pas del retorn a la pau, encara que aquesta solament sigui externa, sino de l'anorreament, de l'afebliment, per petit que sigui, de la força sindical, ço que manté o retorna a mants elements productors l'esperança de continuar o tornar a intensificar l'explotació del proletariat. I això és fortament revoltant.

Si el gaudi per l'acabament d'una vaga, ens vingüés per la "solució" que n'hagués estat el seu exponent, llavors nosaltres també ens tornariem tot joiosos perquè cada "solució" és un avenç, una passa que es dona pel camí de la justícia cap a la pau social, que retornaria a la nostra terra estimada l'imperi de les virtuts ancestrals del nostre poble. Però si l'acabament encara volgués dir triomf del patronatge en contra de justes i legítimes aspiracions proletàries, ens en doldriem del fons del cor, d'aquest acabament, que voldria dir continuació agreujada de la força damunt de la justícia.

Si hom gaudís de l'acabament d'una vaga inicialment revolucionària i només perquè era revolucionària, la satisfacció tornaria legítima, si l'acompanyés l'anhel de redempció del nostre món obrer de la pressió anàrquica, que no cobeja milloraments econòmics, sino la constant posició d'intranquil·litat i de violència soreliana

com a suposats precursors de l'anarquia. I l'anhel de redempció del proletariat hauria d'ésser sincer, no amagant secrets egoïsmes, sino anhelant que s'acabi alhora el perllongat i inútil sacrifici de Catalunya i del seu cap i casal i el sacrifici de l'obrer honrat a les cobejances dels seus enemics i enemics de la nostra terra.

El redreçament viril dels obrers contra la dictadura de la "start" no podrà ésser continuat si no els mena cap a la vertadera sindicació, en la qual imperin i regixin els obrers veritables, els més austers i honrats; a la sindicació «pura», en la qual els sagrats interessos proletaris estiguin tothora per damunt de bastardies polítiques o revolucionàries, de les quals el poble n'és sempre la primera víctima.

Allò més dolorós fóra que l'acabament d'una vaga es resolgués en un fatalisme de desengany i d'aplanament contra tota sindicació, retrogredint a l'esmicolament individualista gregari de l'escola liberal que ha consentit per més d'un segle i consent encara l'explotació del treballador.

Som partidaris de la sindicació a ultrança. No de la sindicació anarquista que fa del terrorisme i de l'acció directe una arma contra el germà obrer que no la vol obeir cegament. No de la sindicació mixta o groga que torna el sindicat instrument defensor de la burgesia poc escrupulosa.

Som partidaris de la sindicació obrera «pura», digna i viril, forta i justiciera, reivindicadora dels vertaders drets proletaris, de tal manera, que aquests drets siguin els inspiradors de la seva actuació, pels camins de la justícia, fins arribar a l'elevació del proletariat a la categoria de productor independent i lliure.

J. CIRERA

Notícies

Els primers dies d'aquesta setmana fou hoste de la nostra població l'honorable senyor President de la Generalitat de Catalunya.

Hom pogué veure'l en les seves passejades d'esplai, visitant alguns indrets de La Garriga. A remarcar la visita que féu a la milenària església de La Doma, on fou complimentat pel senyor Rector de la Parròquia i s'entretingué admirant les valuoses pintures dels Vergós del retaule de l'altar major.

Els garriguencs hem d'agrair la predilecció que el senyor Macià sent pel nostre poble, en el qual, segons sembla, projecta de passar-hi la vinent temporada d'estiueig, amb la seva família.

Podem augurar, amb certesa, si hem de jutjar pel gran nombre de xalets i torres llogades, que en aquest any superarà els anteriors l'afluència d'estiuejants.

Diuenge passat actuà a l'escenari del Patronat Parroquial la secció dramàtica del Centre Catòlic de Sant Andreu. La seva actuació fou sovint interrompuda i subratllada al finalitzar l'obra amb aplaudiments espontanis del nombros públic que assistí a aquesta representació. L'obra posada en escena duu per títol: «La creu del Sud».

Diuenge, dia 23, tingué lloc l'anunciat míting d'Unió Democràtica de Catalunya. Hi parlaren els senyors Josep Cirera i Soler, Joan B.ª Roca i Caball, la senyora Emèlia Codorniu de Gendrau i el Diputat senyor Carrasco i Formiguera.

Els oradors feren una exposició del contingut cristià nacionalista i demòcrata.

El dia 23 del passat mes d'abril fou commemorada la festa de Sant Jordi, pel Grup de la F. J. C.

Ultra el donar començ al campionat local de tennis, organitzà una audició de Sardanes al davant del Patronat, la qual es vegé molt concorreguda. Lee noies oferiren als assistents ramells de clavells i roses.

La mateixa associació, ha projectat per a avui una altra audició de sardanes a càrrec de la Cobla «Lluïsos», de Taradell.

El dilluns passat, dia primer de Maig, foren moltes les persones d'aquesta població que aprofitaren la circumstància de celebrar la festa del Treball i organitzaren excursions col·lectives. Hi hagueren diversos grups que anaren al Turó de Tagamanent, altres a Puigcerdà, i altres a diferents indrets de les muntanyes properes, segons les respectives predileccions.

Diuenge, el diputat senyor J. Riera donà una conferència al Círcol de Recreu organitzada per la Unió local de Rabassaires.

Dilluns passat, al teatre de L'Alhambra tingué lloc un míting de propaganda sindical.

Moviment dels cabals de la caixa municipal en el període comprès entre les dates del 19—3.

Existència el dia 19.	3,963'69 ptes.
Ingressos fins el dia 26	2,099'15 »
» » 3	3,156'62 »
Despeses fins el dia 26	1,038'75 ptes.
» » 3	1,178'25 »

Existència en caixa el dia 3 . . . 7,002'46 ptes.

En les sessions del dia 26 i el dia 3 foren atorgats tots els permisos sol·licitats.

En la del dia 26 fou aprovada la proposta de la Comissió d'Escorxadors, assenyalant preus més baixos a la venda de carn de xai i vedella.

Passar a la Comissió de Cementiris els documents presentats pel senyor Rector, complint el requeriment de l'Ajuntament, del dia 19 del passat mes.

Bona collita

La fortuna és inconstant; sovint es complau en abatre els que moments abans havia enlairat.

...

Per l'educació i la cultura hom pot atenuar els defectes i intensificar les virtuts. L'educació pot transformar en virtut aquella mateixa qualitat que mal orientada és un defecte.

...

No és el mateix saber o entendre. La facultat específica ment humana que cal desenrotllar, és la intel·ligència. No podem pas estar satisfets si sabem moltes coses; però sí, en canvi, si n'hem enteses algunes.

...

Penseu; fometeu el pensament al vostre voltant. Estimeu-lo en els altres quan correspon al vostre; respecte'u-lo quan li és contrari. Sapiguem escoltar allò que ens desplaça.

...

És un error pensar-se que el més gran heroisme és la mort. Moltes vegades és més heroic viure, perquè la vida és més dura que la mort.

...

No és gran cosa ésser coratjós en la prosperitat, quan la vida avança amb curs favorable. Una mar tranquil·la i un vent en popa, no mostren pas la perícia d'un pilot; cal que ocorri quelcom d'advers perquè es mostri el coratge.

...

El plaer i el dolor són dos amics inseparables que caminen impossibles en mig dels homes, donant-se amicalment la mà.

...

Si són homes, admireu i ajudeu els qui emprenen coses altes; encara que caiguin.

Farmàcia Torrent Perfumeria
Calàbria, 4 Telèfon 88

* Perruqueria
per a Senyores

JANET

Oliveres, 5
LA GARRIGA

Col·laboració espontània

Fa temps damunt d'aquestes planes aparegué la següent consigna: «No tindrem diatribes per ningú». Responent a aquest criteri de bon principi establert, la Redacció es creu obligada a aclarir que no es fa responsable solidàriament de les opinions emeses en els articles d'altri que apareixen en aquesta secció. L'ur inserció no implica, doncs, conformitat amb l'ur contingut.

Una altra rèplica

El meu amable contraopinant a la meua rèplica de fa quinze dies, té la gentilesa de contestar-me, cosa que li escau d'allò més i que jo agraeixo, però sortint talment de roderes que ja serà molt que hi torni. Tanmateix jo crec que el senyor M. B. estaria una mica més assabentat dels llocs on escriu en *Xenius*; i, amb la seva resposta, veig que ho té a una sabuda llunyana. Procuraré, doncs, d'informar-lo.

En *Xenius* escriu gairebé tots els dies a *El Debate*, el diari de més circulació de la península i del qual se'n fan cinc edicions diàries. Demés, En *Xenius* escriu a *Revista de Occidente*, la revista de més prestigi intel·lectual d'Espanya a l'estranger —per bé que no comparteixi del tot el seu ideari, derivat comú, molt sovint, del seu il·lustre director Josep Ortegà i Gasset. Si és un prestigi la revista, no siguem menys curosos, per tal com no respon al nostre pensar total, de negar-la-hi la valor que representa dins l'àrea de les lletres espanyoles. Si a Espanya es coneix una mica la vida forana, en parla castellana, és mercès a *Revista de Occidente*.

Endemés, com que el senyor M. B. ha cenyit la seva resposta dins l'àrea castellana, m'estic de recordar-li revistes franceses i diaris francesos on *Xenius* escriu molt sovint, i on vaig llegint-lo. Si vol que li en reveli un, de diari, ja el té: *Figaro*, de París.

El senyor M. B. m'ha objectat: «Després, més d'una vegada he llegit don Eugenio (com he llegit Don Pío o Don Jacinto) mentre un professional em cirava les sabates. Però ni vaig tant sovint al cirabotes ni estic suscrit a revistes frívoles madrilenyes.» Pregó el lector que sigui servit de dir-me si *El Debate*, *Revista de Occidente* i *Figaro*, de París, són revistes frívoles. El què deu haver-li passat al senyor M. B. és que haurà llegit mant article escaducet de *Xenius* en mant revista frívola, lloc on també són sol·licitats d'escriure els grans artistes; però ell no pot negar de cap manera que els llocs que li he esmentat en què escriu l'Ors són llocs on el gran escriptor que perdérem —com deia l'amic Carles Cardó— aboca el seu pensament. I els llocs que l'han donat a conèixer.

Per acabar, la confessió que em fa el senyor M. B. fa perdre'm un bon xic el què jo havia pensat feia molt temps d'ell: que alguna que altra vegada llegeix revistes frívoles. M'estranya. Jo, si més no, he seguit l'Ors no pas a través de revistes frívoles, que no llegeixo, sinó a través dels diaris i revistes esmentades i d'altres que diré quan es vulgui, i que em dolc profundament que el senyor M. B. no hagi llegit, per tal com pugent cent cops més alt que totes les revistes que ell llegeix quan li ciren les botes.

J. MIQUEL I MACAYA

MECANICA I ELECTRICITAT
A. SISQUELLA

Calàbria, 124

LA GARRIGA

Telèfon 49

Les Biblioteques

El dia 22 del passat Abril, es celebrà a quasi tot Catalunya la Diada del Llibre. Diem a quasi tot Catalunya, perquè entre les poblacions en què aquesta Diada, que ràpidament s'ha incorporat a la vida espiritual catalana, no hi tingué cap manifestació popular, hi trobem la nostra. Ens dol que hagi estat així. A propòsit d'aquesta diada, hem cregut, però, que tal vegada podria interessar als nostres llegidors d'ésser assabentats, a títol simplement d'informació, de la vida que duen les tres Biblioteques públiques que existeixen en la nostra població.

Molt sovint, en comentaris particulars, hem sentit plànyer a diversos amics de que en el nostre poble no es llegeix en la proporció deguda als mitjans disponibles. Per fer-nos una mica de càrrec d'aquesta opinió manifestada a l'atzar, hem cregut oportú recollir algunes dades referents a la quantitat aproximada de lectors que freqüenten les Biblioteques locals, les quals ens podran donar una orientació inicial en aquest sentit i a la vegada per a informar els possibles llegidors de les diverses classes de llibres que es troben en les següents Biblioteques:

Biblioteca de l'Associació Protectora de la Instrucció

Malgrat de les nostres gestions i per causes absolutament alienes a la nostra voluntat, no ens ha estat possible de publicar ací, tal com teníem projectat, una notícia dels llibres que posseeix la Biblioteca de l'Associació Protectora de la Instrucció.

Biblioteca Parroquial

Apologètica i Religió, 106; Moral i Educació, 37; Història, 57; Geografia, 21; Gramàtica i Diccionaris (entre altres el «Fabra»), 10; Novel·les catalanes, 65; Novel·les castellanes, 60; Poesia i Teatre, 50; Agricultura, 80; Mecànica, 23; Tractats de construcció, 25; Viatges i Narracions, 69; Miscel·lànea, 68; Llibres per a infants, 61, i Enciclopèdia jurídica, 47.
—Total, 779 volums.

Revistes diverses.

Servei de préstec. Durant el passat any s'han prestat 170 llibres.

Biblioteca de l'Orfeó Garriguenc

Novel·les i Contes (autors catalans), 68; Novel·les i Contes (autors estrangers), 51; Novel·les i Contes (autors castellans), 33; Teatre català, 48; Poesia, 5; Viatges, Narracions i Reportatges, 19; Economia política i social, 11; Nova Geografia Universal, 3; Album Meravella, 5, i Diversos, 12.—Total 255, volums.

Revistes diverses.—Servei de préstec.

Fotografia Montaner

Sant Francesc, 1

LA NOSTRA

Nostre història

El rei Martí als Banys de La Garriga

V

La vinguda

El nostre rei caigué malalt a Saragossa i tot just entrat en franca convalescència cobejà la vinguda al nostre poble.

El dia 13 de març de l'any 1400 escriu que arreglin els estables per a les seves bèsties, car els necessitarà en la seva estada de pas, a Barcelona. El 6 d'abril anuncia la seva partida a l'arquebisbe de Tarragona, en una lletra tota amarada de sentiment pietós. Vegeu-ne uns retalls:

«Lo Rey.

Reverent pare en Christ. Perque sabem que y trobarets plaer gran, vos certificam que per gracia de Deu, nos stam en molt bo stament de nostre accident e havem en Deu ferma sperança que tantost que siam fora d'aquesta ciutat serem del tot e perfectament guarit. Dema, Deus volent, sens tota falla pertirem d'ací e irem dret camí al bany de La Garriga per continuar aquell tro (fins) a recuperació de perfeta sanitat, placia al Creador, per sa infinida clemencia la ns vulla atorgar. Dada en Çaragoça sots nostre segell secret a VI dies d'abril del any MCCCC.— Rex Martinus Dirigitur Archiepiscopo Tarracone. — Dominus Rex mandavit mihi Guillelmo Poncii.»

Encara que digui que partirà l'endemà, dia 7, fins el dia 10 es troben lletres datades a Saragossa. En una altra lletra seva diu: «En apres som partits de Çaragoça, de la qual partim lo dijous ans de rams...» i aquell dijous era el dia vuit.

Per raó de la seva minvada salut i grossa complexió, no li plavien els viatges i per això romaníu llargues temporades a Barcelona, Saragossa o València, car l'estada en aquestes ciutats era més confortable que no en les petites poblacions, i alhora podia atendre millor els seus afers. Quan, com en el nostre cas, li era necessari emprendre un llarg camí, curava d'alleugerir les incomoditats inevitables; així, en lloc de cavalcar, usava llitera i sempre que podia feia els seus viatges en barca, per mar o riu navegable; parava alguns dies en els monastirs i poblacions importants per a rasabalar-se del cansament del viatge. En la lletra dessus dita el mateix rei explica: «...E per ço com per l'accident de la quartana no poguerem bonament caminar per terra, havem fet nostre camí per lo Riu (Ebre) avall, tro fins a Mora. (1) E d'aquí per terra passants per Falçet venguem nos en a Tarragona...»

En efecte, el dimarts, dia 13, parava en aquesta úl-

tima ciutat, on sojornà tota la setmana santa, fins el dilluns de Pàsqua. El mateix dia 13 comunicà aquest propòsit seu i l'itinerari que projectava seguir, a en Ponç Rahust, a en Francesc de Casasaya i a en Francesc Fuxi, en aquests termes:

«...E trametem vos lo giatge que demanats. Nos havem acordat de tenir festa de pasqua aci en Tarragona e lo dimarts apres, partir d'ací e anar a vila ffrancha e a Martorell e per Sant Cugat al bany de La Garriga. Si amb nos volets perlar, porets venir a nos en aquell loch dels dessus dits, que a vos plaura...»

Aquest no és pas el camí que pensava seguir abans de partir de Saragossa, car havia deliberat de passar per Poblet, però com que calia arribar ben aviat a La Garriga, envià a l'abat de Poblet el seu almoner, fra Bernat de Sentromà, per a excusar aquest canvi de ruta i dir que «ara per alguns affers qui ns son sobrevinguts e axí matex per necessitat de nostra persona no puxam fer aqueix camí...»

JOSEP MAURI

L'etzavara

(Avarícia)

Etz-avara
i tan avara,
que fins l'hora de morir
no et recordes de florir.
Llavors, solemnement
fas l'oferiment
d'aquests pans d'or
que són com un tresor
que en invisible gerra
molts anys has retengut
amb rezelosa quietud
colgat fons de la terra.

Oh, etzavara!
No vull pas ser com tú,
tan avara,
que res dones a ningú
durant ta joventesa...
Jo daré a quiscú,
abans de ma vellesa,
tota la flor d'amor
que és tota la riquesa
que viu dintre el meu cor,
car té d'ésser pel mesquí
de molta greu pena,
fins a l'hora del morir
no fer la santa ofrena
del seu florir.

RAMON GARRIGA, Pvre.

(1) Aquest document està a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, Registre 2352, foli 43. L'ofereixo al meritíssim explorador dels nostres arxius, senyor Daniel Girona i Llagostera, el qual en aquesta ocasió es planyia de «No haver pogut trobar cap document ni cap lletra del rei... qui parli del punt hont saltà a terra.»

REVISTA

Els Jocs Florals

En comentar el Centenari de la Renaixença catalana en un dels números passats, remarcàvem que un dels fets transcendents que calia consignar uns anys després de l'aparició de l'Oda a la Pàtria, era el de la restauració dels Jocs Florals. La importància extraordinària que aquesta festa ha tingut en el renaixement de l'idioma català, ens empeny a dedicar-li el record que es mereix la seva anyal celebració, en la qual, i a través del temps transcorregut, hom pot refer els camins que han recorregut les Lletres catalanes fins arribar a esguardar el vastíssim panorama, frondós i acolorit, que en els nostres dies podem admirar.

Creiem, doncs, interessant, en aquest primer diumenge de Maig en que cada any es celebra aquesta festa, fer un breu resum històric de la institució poètica cabdal que tan gloriosa ha estat per Catalunya.

En el llibre de M. Garcia Silvestre «Història Sumària de la Literatura Catalana» i referint-se a la primera època dels Jocs Florals, l'autor esmenta les ocasions i les particularitats amb què foren portades a cap les primeres festes, en les quals diu que: «dominava en aquells torneigs un hermetisme tècnic, que no permetia més que una poesia artificiosa en extrem. Així no és d'estranyar que els grans poetes, i especialment Ausias March, es formessin allunyats de la seva òrbita. Tampoc (afegeix) el poble s'interessava pels Jocs Florals, perquè a l'esperit popular era cosa tancada la poesia que s'hi conreava».

La importància, doncs, dels Jocs Florals, comença en el moment de la restauració (any 1859). Referint-se a aquesta segona època, escriu l'esmentat autor: «Els Jocs Florals, com institució normal, moriren a les primeries del segle XV. Tot seguit d'iniciar-se la renaixença vingueren pensaments de restauració d'aquells antics certàmens de poesia, per tal d'estimular la inspiració de nous poetes. Amb aquesta intenció l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona anuncià un concurs per l'any 1842, amb un premi al millor poema sobre l'expedició de catalans i aragonesos a l'Orient, que guanyà En Rubió i Ors amb la seva composició «Lo Roudor del Llobregat». Sembla que hi havia propòsit de repetir l'experiència, però calgué esperar que el mateix Rubió tornés a Barcelona de catedràtic d'Història de la Literatura, l'any 1858, perquè la restauració dels Jocs Florals entrés en vies de realització definitiva. En Rubió ho proposà llavors als companys que ja havia conquistat a la causa del renaixement català, tots plegats firmaren la instància a l'Ajuntament de Barcelona, demanant premis, i ells foren els mantenedors del primer Consistori, que convocà els Jocs Florals pel dia 1 de Maig de 1859. (Els firmants eren Milà i Fontanals, Victor Balaguer, Antoni de Bofarull, Rubió i Ors, Pons i Galarza, Joan Cortada i Miquel Victorià Amer.)

La festa de la Gaia Ciència fou celebrada en la sala del Consell de Cent, i En Milà i Fontanals digué un magnífic discurs presidencial. Sense interrupció fins als nostres dies els Jocs Florals de Barcelona s'han repetit anualment, i una sèrie de volums amb els discursos i poesies premiades en registren l'història.

Per a formar-se una idea de l'alenada de vida que infongué en les nostres Lletres la restauració dels Jocs Florals en el segle passat, cal tenir en compte l'estat d'atuitment espiritual que planava damunt dels escriptors i poetes d'aquell temps, els quals no començaren a manifestar les inquietuds que sentien fins uns anys després del crit d'enyorament de l'Aribau, que tingué la virtut d'abrandar l'ideal patriòtic d'uns homes enamorats de les tradicions i passades grandeses de la seva terra.

Un comentarista autoritzat (Ship-Boy), en consignar aquest ressorgiment dels escriptors catalans que aportaren el seu idealisme a la festa dels Jocs Florals, escriu: «Els poetes d'aleshores es trobaven en front d'una llengua gens treballada. Observeu el convencionalisme, la baixa retòrica, l'arqueologia eixarreïda, dels primers poetes dels Jocs Florals, que eren al cap i a la fi, els poetes nascuts a l'entorn d'En Rubió i Ors. Calia, contra aquesta fredor i aquesta tosca barroeria, una riuada de gràcia, de paraula fresca i folgada. Sense la poesia popular hauríem vist com tots els esforços de la primera Renaixença es perdien tristament.

«Milà i Fontanals, a tall d'erudit, Marià Aguiló, amb una ànima més elemental, són els qui duen a les nostres platges intel·lectuals la preciosa càrrega de la cançó popular. Es encara viva i poc polida i salta i llueix, com un peix dins de la xarxa. Però aquest salt i aquesta claror s'encomanaran als nostres poetes i salvaran llur poesia. Manuel de Montoliu qualifica En Milà i l'Aguiló d'homes providencials. El cenacle de conreadors del català literari troba una estructura per exhibir son esforç. I instaura, aquesta és la veritable transcendència dels Jocs Florals, un principi de crítica. Durant molt de temps no hi hagué a Catalunya altre instrument de crítica que els Jocs. Fins fa ben poc hem vist la força de llur autoritat. Els corrents predominants en el nostre món literari es reflectien de seguida en lluita en els Jocs Florals. Ells atorgaven la glòria, mal que fos temporal. I podien vindicar un poeta, si abans havien errat en judicar-lo.

«Ningú no podrà negar, però, que els Jocs no hagin aconseguit llur finalitat. Els primers anys de llur celebració van limitar-se a reunir el migrat però entusiasta grup que conreava la nostra poesia. Però després no van aturar-se en aquesta missió antològica. Seguiren més enllà. Exerciren una doble tasca. Eren com el cor propulsor i recolector alhora. Si l'aportació de la poesia popular significava un alè de vida perdurable, els Jocs Florals foren la manifestació complexa i agitada de la nostra poesia vivificada i renaixent.»

Esports

Futbol

Selecció Regiment Artilleria Muntanya, 2 Joventut Garriguena, 0

Davant de nombrós públic tingué lloc, el passat diumenge, al nostre camp d'esports, l'anunciat encontre entre aquests dos equips, el qual acabà amb el resultat de 2 a 0 favorable als forasters.

La selecció militar que ens visità no demostrà molta compenetració en els seus rengles, degut potser a haver jugat pocs partits, que, fet i fet, és el millor entrenament i la forma pràctica de formar-se un equip. Alguns elements d'aquesta selecció, entre ells el porter, defenses, mig esquerra i interior dret, ens semblaren individualitats notables. En resum, formaven un conjunt bon xic perillós i de bastanta duresa; molt lent, però, en portar les jugades.

Els nostres estiguéren francament desencertats. Durant gairebé tot el partit cada ú tirava pel seu cantó, essent escasses les ocasions en que arribaren a lligar alguna bona combinació, sense profit tanmateix, ja que com assenyala el resultat del partit, no arribaren a marcar.

Cal recordar l'actuació d'alguns dels components del nostre equip, que a força d'entusiasme trencaren la monotonia amb que es descapdellà el partit des del començament fins mitja hora abans de plegar. Prova del què diem és el silenci que regnà en el camp durant tota la primera part, amb tot i haver-hi com hem dit, bastant públic, ja que en comptades ocasions el joc arribà a interessar.

El fet d'haver marcat un gol els forasters, als quinze minuts del segon temps, esperonà els nostres, que es llançaren a fort tren per aconseguir l'empat. A partir d'aquest moment el joc guanyà en vivesa i àdhuc en qualitat, amb domini altern pels dos bàndols. A la poca estona els forasters marcaren el segon gol que consolidà llur victòria, finint el partit que a les acaballes s'arribà a fer interessant.

Formaven l'equip local: Vila, Aspa, Vila, Bonastre, Vinyes, Oliveres, Sellarés, Caselles, Puig, Iglesias i Biset.

Lawn Tennis

Es digne de remarcar l'increment que d'un temps ençà va prenent al nostre país el noble esport del Tennis. Allò que no era més que una esperança és ja una realitat, com s'ha posat de manifest en els darrers i recents partits internacionals entre els potents primers equips «Rot-Weis» de Berlin, el «Racing Club de France» i L. T. C. Barcelona, i finalment contra Anglaterra en el torneig per la «Copa Davis», amb un èxit de públic sense precedents.

També en el nostre poble, talment com si d'aquest entusiasme ens en haguessim contagiats, hem vist arrelar aquest esport fa poc inexistent a casa nostra, d'una forma prometedora de bells resultats, car així ho fa preveure l'entusiasme amb que han estat seguits els partits jugats a les pistes del Patronat Parroquial durant les tres primeres jornades de la competició «Copa Xampany Castellblanc».

Es clar que fóra prematur aventurar pronòstics sobre els possibles resultats d'aquest torneig.

Guardaré per altres edicions, el donar als nostres lectors una idea tècnica de les possibilitats dels nostres més destacats jugadors.

A. V.

Classificació

	J.	G.	E.	P.	Punts
Roman Vilar	2	2	0	0	4
Miquel Masó	2	1	1	0	3
Ramón Aguirre	2	1	1	0	3
Ramón Ferrandiz	1	1	0	0	2
Antoni Vinyes	2	1	0	1	2
Genís Viaplana	2	0	0	2	0
Alfons Iglesias	2	0	0	2	0
Joaquim Cuspinera	1	0	0	1	0

Humor esportiu

Amb motiu de les excel·lents jugades que no ens fou donat de veure executades pels «equipers» del Cardedeu —molt ben secundats per alguns dels nostres reserves— ofrem per boca d'un bordegasset de vuit o deu anys, no sabem si ingènuament o bé amb un excés de picardia, textualment aquestes paraules: «Això sembla un partit de dibujos animados».

No hi caben comentaris.

En preguntar un senyor a un altre, durant el partit més amunt esmentat, quins jugadors eren els locals, digué: «Fa mitja hora que miro el partit i encara no he pogut aclarir on comencen els uns i on acaben els altres».

Aquell bon senyor tenia tota la raó, allí vegérem jerseys de la J. G. moderns i antics, de la F. J. C., del Betis, dels Hostalets, de l'Osasuna de Pamplona i alguns que nosaltres creguérem inèdits. S'imposa, doncs, un jersei únic o un repàs a la tintoreria, per a facilitar les cridòries dels apassionats per uns colors determinats i especialment per a alleugerir la tasca d'un àrbitre imparcial.

Col·laboració femenina

Espurnes

Un pobre malalt, aplanat al llit de son dolor, joguineja amb una il·lusió falaguera que eixampla sos llavis dins d'un somriure beatífic. Sent el neguit dolcíssim d'una esperança. La de veure aviat, emmarcada a la porta, la gentil silueta d'aquella damisel·la que, per amor a Déu, l'anomena germana seva i amiga. La cambra del malalt, marcida, trista, es reverdirà i s'enjoiarà amb la frescor de les rialles que ella hi faci dringar, com uns cascabels de festa. L'esperit del malalt, marcit per la lassitud de la sofrença, també reverdit i enjoiat, sentirà la frescor. I després, amb la muller, comentarà llargament la conversa agradosa que ha fet resplendent l'hora passada...

Tots tenim un malalt dintre la nostra coneixença. Recordem-nos del goig que podem oferir-li amb una paraula afectuosa, amb un amable somriure, amb unes flors, amb un bon llibre, amb un delicat perfum de la caritat cristiana.

A.

Peix Fresc Bacallà

Vicents Reig

Carrer dels Banys, 50
LA GARRIGA

Cereals : Farratges
Patates i Adobs
Barrau i C.^a

X. Albó Molins

Sucursals:

Coll de Vic i Balenyà

Despatx:

Passeig Macià, 51 - VIC
Telèfon 56

Garatge Dalmau

Autos de Lloguer / Taller de Reparacions

Canari de La Garriga

Llúria, 23 / BARCELONA / Telèf. 20905

Confiteria i Pastisseria MARIO VALLS

Centre, 7

Telèfon 67

Farmàcia-Perfumeria FERRANDIS

MEDICAMENTS PURS :: FOTOGRAFIA
ANALISIS :: ESPECIFICS

PETIT SIGLE

Merceria : Confeccions : Gèneres fins

EL CONGOST

es ven en el quiosc de l'estació del ferrocarril, al carrer
dels Banys, 15, i als estances de Joaquim Cuspinera i
Manuel Iglésies

Confiteria: Pastisseria: Comestibles fins

A. Arisó i Carreras

Centre, 45 : LA GARRIGA Sucursal: Centre, 3

Barberia Casa Jaume

Plaça, 9, baixos : LA GARRIGA : Telèfon 84

Saló per a Senyors
Saló permanent per a senyores
a càrrec d'un expert oficial

JOSEP GUASCH

JOIER DE BARCELONA

Confecció i reparació de tota
classe de joells, rellotges i tota
mena d'objectes de joieria

Compra d'or i de platí

Venda de joies i rellotges
de totes les marques

Merceria i Confeccions Genís

Garriga

Sta. Isabel, 4 : La Garriga

Per a encàrrecs
dirigir-se a **Joaquim Cuspinera** Centre, 35
La Garriga

Afaiti's millor...

i sense haver de sofrir les molèsties i el mal efecte d'irritacions a la pell

Sovint es dóna la culpa al tall de la fulla i no es té en compte la qualitat del sabó, que és allò que més influeix.

La Barra de sabó d'afaitar BLANCAFLOR és la més perfecte

Ho diuen tots els nostres clients i ho dirà vostè quan el provi

Demaneu sempre!

Exigiu sempre!

BLANCAFLOR

ELABORAT AMB AIGÜES DE LA GARRIGA

XAMPANY Castellblanch

**Caves a
Sant Sadurní d'Anoia**

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

Representant

Frederic Callís

Agent de Comerç col·legiat

LA GARRIGA

Granja Rosanes

:: de La Garriga ::

Venda de llet

i els seus derivats

Carrer Clarís, 19

BARCELONA